Dünyanın kurtuluşu ve huzuru Oğuz nesliyle olacak

ALTIN YAY

Oğuz Han'dan 21. Yüzyıla Uzanan Sır

HALİL DELİCE

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN / otukennesriyat

YAYIN NU: 1984
EDEBÎ ESERLER: 1021

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-536-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Düzelti: Abdullah Ezik

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul- 2023

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Halil Delice: 1960 yılında Edirne'nin Enez ilçesinde doğdu. Aslen bugün Bulgaristan sınırları içerisinde kalan Kırcaali ilindendir. 1983 yılında hukuk fakültesinden mezun olan Delice hakimlik stajını yarıda bırakarak gazeteciliğe başladı. Kırkpınar'la ilgili tebliğleri ve özellikle Rumeli kültürünü işlediği romanlarla tanındı. Çok beğenilen *Cihanı Titreten Türk Koca Yusuf-Yalnızca Güle Yenildi* adlı romanı T.C. Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından özel olarak basıldı. *Görmedin mi Aliş'imi Tuna Boyunda* adlı eseri Mustafa Necati Sepetçioğlu Roman yarışmasında ödüle layık görüldü. 2000-13 yılları arasında TGRT FM Radyosu'nda "Gidelim Urumeline" isimli kültür programın yapımcılığını ve sunuculuğunu üstlenen Halil Delice radyo yayıncılığına ve Rumeli kültürüne dair araştırmalarına devam etmektedir.

Eserleri:

1- *Cihanı Titreten Türk: Koca Yusuf Yalnızca Güle Yenildi* (2002) Babıali Kültür Yayıncılık
2- *Kara Ahmet / Güreşle Kızılelma'yı Aradı* (2006) Babıali Kültür Yayıncılık
3- *Görmedin mi Aliş'imi Tuna Boyunda?* (2008) Babıali Kültür Yayıncılık
4- *Beyaz Güle Al Kan Düşünce* (2011) Ötüken Neşriyat
5- *Kırkpınar Türklerde Spor Anlayışı ve Kırkpınar Ruhu* (2011) Babıali Kültür Yayıncılık
6- *Sultanın Aslanı Kavalalı Çolak Mümin Pehlivan* (2012) Babıali Kültür Yayıncılık
7- *Oğuz Han'dan 21. Yüzyıla Uzanan Sır Altın Yay* (2012) Babıali Kültür Yayıncılık
8- *Hicret Gülleri* (2013) Babıali Kültür Yayıncılık
9- *Mutluluk Sende* (2018) Babıali Kültür Yayıncılık
10- *Şu Yeryüzü Ermeydanı Türkiye Son Kale* (2020) Babıali Kültür Yayıncılık
11- *Beyaz Güle Al Kan Düşünce* (2022) Ötüken Neşriyat
11- *Altın Yay* (2023) Ötüken Neşriyat

BİRİNCİ KİTAP

Yıl, iki bin… BM Güvenlik Konseyi Büyükelçileri Odası… Kırmızı, Yeşil, Mavi Oda… Dışarıdan her türlü etkiye kapalıymış…

Dünya, çıkar savaşlarından ve çevre kirliğinden yaşanmaz hale geldikten, uçurumun kenarına dayandıktan, yuvarlanmaya ramak kaldıktan sonra böyle bir odaya ihtiyaç duyulmuştu Güvenlik Konseyi için… Kırmızının savaşı; yeşilin tabiatı; mavinin de barışı temsil ettiği unutulmasın diye…

Bütün yüzler heyecandan kıpkırmızı kesilmiş. Herkes, büyük bir merak içinde… Önlerindeki kırmızı kaplı kalın dosyaya bakıyorlar… Dosya üzerinde bir müddet endişe ve merakla gezinen bakışlar hemen ABD Büyükelçisi'nin yüzüne dönüyor, cevabı orada arıyordu.

Büyükelçi, bütün üyelere tek tek baktı, söyleyeceklerine hazırlamak ister gibi… Tane tane konuştu.

"Rapor üzerine yaptırdığımız çalışma sona erdi."

Kelimelerin her biri bir atom bombası gibi düştü, milletlerin, bütün insanların, bütün canlıların geleceğinde son sözü söyleyecek büyükelçilerin üzerine.

O an… Bütün dünyanın, bütün insanlığın merakla beklediği karar anı gelmişti ha? "Son Çare" denilen çalışmayı okuyacaklar ve oylayacaklardı. Oyları, dönülmez, karşı konulmaz yeni bir dönemi ya başlatacak ya da… Her an yok olma tehlikesiyle karşı karşıya yaşayacaklar ve bir gün, bir çılgının düğmeye basmasıyla veya havanın ısınmasının dönülmez noktaya gelmesi, denizlerin kabarması, yanardağların çıldırmasıyla yok olacaklardı.

Güç, çıkar savaşları tamamen kontrolden çıkmıştı. Silah, teknoloji, para ve bilgi… İnsanoğlunun, çevrenin, yeryüzündeki bütün canlıların, hayat kaynağı suyun, kısacası dünyanın sonunu getirmek üzereydi… Yer küre ısınıyor, volkanlar zamansızca faaliyete geçiyordu, Kuzey Kutbu'ndaki metan gazı açığa çıkmaya başlamıştı. Çok acil bir çare bulunmazsa, insanların kendi elleriyle büyüttüğü canavarlar,

dünyayı, insanlığı yok edeceklerdi. Uzmanların bu sıkıntıların çözümü için hazırladığı rapor üzerine nice görüşmelerden sonra harekete geçilmiş… BM'nin Mutlak Yetkili Özel Güvenlik Komitesi'nde yıllar süren çalışmalar, milyar dolarlık bütçeler ve tartışmalar sonunda karara varılmış, karar yazılmış, Komite Başkanı olan ABD Büyükelçisi'ne teslim edilmişti.

Gözler ve kulaklar yönünü ABD Büyükelçisi'nin dudaklarına çevirmiş, iki dudak arasından fırlayacak sözleri, okları bekliyordu. Bunlar öyle oklardı ki, hedefe uçuşları, ya kurtuluşlarına ya da dünya üzerinde hayatın mahvedilişine olacaktı.

ABD büyükelçisi ağır ağır konuştu.

"Nuh Çözümü Kararı, insanlığa hayırlı olsun. Evet, bilerek hayırlı olsun dedim, Müslümanların dediği gibi. Müslümanlar; vahyin, aklın, bilimin ışığında bir iş için çalışırlar. Sonra da, 'Ya Rabbi senin emrin üzerine sebeplere yapıştık, iyi olanı yapmaya çalıştık; ancak hakkımızda neyin hayırlı neyin kötü olacağını en iyi bilen sensin. Bizim hayır gibi gördüklerimiz hakkımızda kötü, kötü gibi gördüklerimiz de hayır olabilir. Sen bize hayırlı olanı nasip et,' diye dua ederler. Komitemiz; aklın, bilimin, dinlerin ve on binlerce yıllık tarihin ışığında çalıştı, insanlık için hayırlı olanı bulabilmek için."

Büyükelçi'nin Müslüman bir vaiz gibi söze başlaması şaşırtmıştı. Büyükelçi, şaşkın yüzlere şöyle bir baktı, hafifçe gülümsedi ve konuşmasına devam etti.

"Şimdi, hangi dinden olursak olalım yaratıcıya, bize hayırlı olanı nasip et diye dua etmek zamanıdır. Çünkü artık geri dönüş yoktur. Ya Nuh Çözümü ismini verdiğimiz kararla yeni bir dünya kuracağız, ya da her an yok olma korkusuyla yaşayacak ve belki de çok yakın zamanda yok olacağız."

Bu karara uzun tartışmalardan sonra 'Nuh Çözümü Kararı' dedik. Niçin mi? Nuh Peygamberi bilirsiniz, insanlığın ikinci atasıdır. Yeryüzünde hayat, onun yaptığı gemiye binenlerle devam etmiştir.

Raporu hazırlayanlar böyle düşünmüşler, dönülmez felaketin eşiğine gelen dünyamızda hayatı buna bağlı görmüşler. Hayatın Mutlak Yetkili Özel Güvenlik Komitesi'nin aldığı kararla devam edeceğine inanmışlar… Bunun için de bu karara Nuh Çözümü Kararı dedik, tıpkı Nuh'un gemisine binenlerin kurtulması gibi… Bu kararın da insanlığın kurtuluşuna sebep olması ümidiyle…"

Güvenlik Konseyi üyeleri, nefes almaktan korkarak ABD Büyükelçisi'ni dinliyorlardı. Büyükelçi, bakışlarını üyelerin üzerinde gezdirdi. Her halleriyle okuyacağı çok önemli kararı dinlemeye hazır olduklarını gördü, hafifçe öksürerek boğazını temizledi, konuşmayı kaldığı yerden sürdürdü.

"Dünyada en zor şey güçlüyken adil olmaktır. Bilgiye, paraya, silaha, kısacası güce sahip olanlar aynı kalamamışlar… Eninde sonunda gücü kendi çıkarları için kullanmışlardır.

İnsanlar için geçerli olan bu acı gerçek; devletler, hatta gücü kontrol için bir araya gelen devlet toplulukları için de geçerli olmuş.

Sadece bir millet güçlüyken zulmetmemiş. Gücün kendisine emanet verildiğini kabul etmiş. Güç artıkça buna nasıl şükrederim düşüncesiyle endişesi artmış. Buğday başağının tane tuttukça boyun eğmesi gibi boyun bükmüş, adaletle davranabilmek için gecesini gündüzüne katmıştır.

Yalnız bu kadar da değil…

Bu millete emanet edilen, sonra da bu millet tarafından Hristiyanların en güçlü kuruluşuna teslim edilen bir alet var.

Bu alet, günümüz teknolojisiyle üretilen aletlerden çok farklı. Anlatılmaz bir gücünün bulunduğu, kâinattaki nizama müdahale ederek değil, o nizamın bir parçası olarak çalışan, yıkmaya değil tamire, öldürmeye değil yaşatmaya hizmet eden bir alet olduğu araştırmalar sonucu ortaya çıktı. Bu aletin kullandığı enerji bizim bildiğimiz bir enerji değil; ne elektrik, ne yakıt, ne de atom…

Bu alet, ancak söz konusu milletin üyeleri tarafından çalıştırılabiliyor.

İşte bu sebepten kabul ettik, bu milletin, Nuh Çözümü Kararı'nın temel taşı olmasını.

Bu millet kim mi? Biraz sonra öğreneceğiz. Böyle bir karara nasıl mı vardık? Daha önce size sunmuştum, bu rapora esas teşkil eden çalışmaların klasörlerini... Bunları incelemiş olduğunuzu kabul ederek okumuyorum. Yalnızca bu karara temel teşkil eden bir destanı okuyacağım. Dikkatle dinleyelim. Böylece bu milletin, bu milleti temsil edenlerin kimler olduğunu öğrenelim, niçin bu milletin seçildiğini anlayalım ve kararımızı buna göre verelim."

İKİNCİ KİTAP

Birleşmiş Milletler'de, insanlığın kendi kendisini yok edişine çare aranan günden tamı tamına iki bin yıl önceydi…

Üç çift göz hedefe kilitlenmişti. Bir çifti öldürmeye, diğer çifti ölmemeye, üçüncü çift ise neticeye…

Bir genç, bir ejderha ve aksakallı bir ihtiyar… Herkes kendi kavgasını veriyordu. On sekiz-on dokuz yaşlarında gösteren kara yağız delikanlı, korkunç bir canavarla boğuşuyor; ihtiyar biri de heyecanla bu mücadeleyi seyrediyordu.

Mücadele edenler ve seyredenler, seyredenler ile asıl mücadeleyi verenler…

Aklı başından gidecek gibi oldu. Seyir ile yetinilecek zaman değildi. Kocaman bir ejderha ile karşı kaşıya olan, tehlike içindeydi.

Hızla yayı kurdu, titreyen parmaklarıyla oku yerleştirdi ve o ihtiyar halinden beklenmeyen bir güçle yayı gerdi, ejderhanın başına oku yollayabilmek ümidiyle. Ama mümkün değildi. Hedef o kadar hareketliydi ki, ejderhaya gönderdiği ok, âdemoğluyla buluşabilirdi. Çaresizlik içinde ejderhanın etrafında dolaşırken eli ayağı buz kesti.

Evet, oydu, ejderhayla karşı karşıya bulunan tanıdıktı, henüz gençlik çağına yeni giren Şehzade Oğuz'du. Heyecandan okunu hedefe doğrultmakta güçlük çekiyordu. O, Oğuz'a bir şey olur endişesiyle korkudan ayakta zor duruyordu ama... Biri vardı ki hiç korkmuşa benzemiyordu… Hem de ağzından ateş gibi buhar saçan, kendisini parçalamak, sıcak nefesiyle kavurmak için etrafından korkunç bir hızla dolanan ejderhaya rağmen.

O, insanlığın ikinci atası Nuh aleyhisselamın torunu Türk'ün soyundan Karahan oğlu Oğuz'du; gücü, silahşorluğu, yiğitliği, şimdiden efsane olmuş bahadırdı. Ejderhanın karşısında duruşuyla hiç de korkmuşa benzemiyordu.

Bu, o ejderhaydı; Kara Ormanlar'ın ejderhası; nice analara karalar giydiren, ciğerlerini evlat acısıyla pare pare eyleyen, nice yiğitleri analarından, sevdiklerinden ayıran, kara toprağın bağrına yollayan.

"Ey her şeye gücü yeten sonsuz kudret sahibi Allah'ım! Yiğidimizi bize bağışla," diye dualara durdu, durmasıyla da yüreği endişeyle vurdu. "Allah" dediğini bir duyan var mı diye korkuyla etrafına baktı. Kimseyi görmeyince rahatladı, gözü ejderhaya, oradan kendini korumak için çırpınan yiğide gidince, yüreciği yine kanatlandı.

Canavarın başını göğe kaldırması, sonra yıldırım gibi indirmesiyle titredi; ne olursa olsun okunu atmalıydı. Yayını gerdi. Tam okunu bırakırken, eli ayağı tutmaz oldu. Gördüğü inanılmazdı. Koca canavar, yutmak için başını hızla indirdiğinde yerden bir ok fırlamıştı.

Bu; korkuyla ölüm mücadelesini seyredenin oku değildi. Bu ok, bütün hücresiyle hedefe atılan Oğuz'dan meydana gelen oktu. Yay bildiği, yay kabul ettiği topraktan aldığı güçle, bir ok gibi fırlayan Oğuz, ileri uzattığı kılıcını takip ediyordu. Kılıç hedefi, canavarın en zayıf yerini buldu. Çene altından ejderhanın başına saplandı. Saplanmasıyla birlikte Oğuz, kılıcı elinden bıraktı. Kılıç, sağlam saplanmıştı.

Kılıcıyla bütünleşmiş, bütün vücudu kılıç sonra ismi gibi ok olmuş Oğuz, kılıcını bırakmasıyla tekrar yere kavuştu, ayakları üzerine; Oğuz'la toprağın ayrılığı kısa sürmüştü.

İki ayağı üzerine dikilmiş canavar, şaşkın gözlerle kılıcı saplayana baktı. Bakışlarıyla âdeta bunu nasıl yaptın diyordu. Canavar, üç adam boyundaydı. Nasıl sıçramış, sıçramakla kalmayıp, kılıcı bir ok gibi nasıl saplamıştı? Oğuz, canavarın kendini yutmak için başını hızla yere doğru indirmesini fırsat bilmiş, zıplayarak bu inişi ölüme çevirmişti. Ejderha, bir müddet düşmemek için direndi, ama kılıç çok fena saplanmış, çene altından beynine doğru yol almıştı. Ve düştü, yüce dağdan kopan bir kaya gibi Oğuz'un ayakları dibine… Kılıcın, bileğin, yüreğin ve inanılmaz kuvvetin, toprak ve hava ile bütünleşmenin hakkını kabul edercesine…

Ejderhanın hırsını, gücünü ve hızını onun aleyhine kullanmış, onu kendi silahıyla vurmuştu. Başını Oğuz'u ezmek için hızla yere doğru indirdiğinde o da yukarı doğru fırlamıştı.

Yürüdü, koca canavar ayakları dibine cansız düştüğü halde halinde hiçbir değişiklik yoktu. Sanki yalnızca kendisini rahatsız bir sineği öldürmüş gibiydi. Eğildi, kılıcını çekti, kanını canavarın üstüne sildi. "Bir daha anaları, eşleri, yavruları ve yavukluları ağlatamayacaksın." dedi.

Bütün bunları seyreden gözlerine inanamıyordu. O muydu? Binlerce yıldır beklenen miydi, ta Nuh Nebi'den, insanlığın ikinci atasından beri…

İlk işareti doğumuyla almıştı. Anlatılmaz irilikte ve güzellikte doğmuştu. Türk illeri, Türklerin ilk atası Türk'ten beri böyle bir doğum görmemişlerdi. Babası, bu doğumun şaşkınlığında ne isim koyacağını düşünür; bahadır mı, yoksa güneş mi olsun diye sayıklarken o, "Ok-uz" demişti. Evet, on günlük bebek "Ok-uz" diye mırıldanmış, kendisine başka isim söyleyince ağlamış ve hep oklar, boylar mânâsında "Ok-uz" demişti. İlk defa o zaman heyecandan titremişti. Beklenen kişi rüya görecek, rüyasında Altın Yay tarafından fırlatılan oklar, batıya doğru uçacaktı. İlk işaret buydu, ilk işaret ok'tu.

Karahan'a, "Han'ım, bebek adıyla geldi, adını söyledi, bu kutsal bir işarettir, bu bebeğe bu ad yakışır. Devletinizi ve ulusunuzu ok gibi hedeflere götürse gerektir. Bütün bunlar, bebeğin kutsandığının işaretidir," demiş. Söyledikleri hakanın çok hoşuna gitmiş, isminin "Ok-uz" olmasını kabul etmişti.

Ok-uz ismini üç defa sağ kulağına seslendiğinde inanılmaz bir şey olmuş, bebek gülümsemişti. İşte o günden sonra, bebeğin büyümesini, her hareketini çok yakından takip etmişti.

Ok-uz söyleniş kolaylığından Oğuz'a dönmüştü. Oğuz'un bebeklikten çocukluğa, çocukluktan gençliğe yürüyüşündeki bütün işaretler hep beklenen kişiyi göstermişti. Yıllardır bu işareti bekliyordu. Bugün diğer işaretlerin habercisi işareti görmüş, efsane ejderha, Oğuz tarafından öldürülmüştü. Vakit gelmişti. Gizlendiği yerden çıktı, Oğuz'a doğru yürüdü.

"Begim kutlu olsun."

Kılıcın kanını canavarın üzerine silen Oğuz, sese döndü. Konuşan Uluğ Türk'tü. Beyaz sakalı, ay gibi ışıldayan yüzüyle gülümsüyordu. Gülümsemesi ay gibi gönlüne doğdu, canavarla boğuşmasından gelen gerginliği aldı götürdü. O da gülümsedi.

"Sağ olun Yüce Bilge. Kutlu olan nedir?"

"Ejderhayı öldürmeniz, bu ölümün bildirdiği müjdeler."

Canavar karşısında kılı kıpırdamayan Oğuz, Uluğ Türk'ün sözleriyle şaşırdı.

"Yüce Bilge, ölümde kut nasıl olur, ölüm neyi müjdeler?"

Uluğ Türk, merak içinde kendine bakan Oğuz'u seyretti. Mavi

gözlerde kızıl bir elma gibi batan nice güneşler, geniş alında Batıya doğru koşturan yüz binlerce atlı görür gibi oldu.

Gönlü ona doğru aktı. Gönlü, "İki bin yıldır beklenen… Tesiri binlerce yıl sonrasına ulaşacak, dünya barışının sebebi bu yiğit," diyor; aklıysa "Acele etme, daha rüya, yerin ve kögün kızları, altı ogul, yirmi tört torun, en önemlisi de Altın Yay, kümüş oklar var…" diyerek itiraz ediyordu.

Onun için çok uzak diyarlardan Türk eline gelmişti. Türk elinden geleceği söylenmişti.

İlk işaret Oğuz ismini almasıydı. Oğuz, elinde büyümüştü. Ona hocalık yapmış, doğumdan beri onu "beklenen kişi" olma ihtimaline göre yetiştirmeye çalışmış, işaretleri görmek için gayret etmişti.

İşte bugün ikinci işaret gerçekleşmiş; Oğuz, korkunç canavarı öldürmüştü hem de inanılmaz bir şekilde, ok gibi uçarak. İşte şimdi elinde kanlı kılıcı, cevap bekliyordu. Sözlerini tarttı, söyleyeceklerine ilk tepkisi çok önemliydi, o bir han oğluydu, o, Oğuz'du… Görevinin, binlerce yılın ümidinin başlarken bitmemesi için tane tane konuştu.

"Eğer ejderhayı öldürmeniz binlerce yıl önceden bildirilmiş, bu ölüme, sizin ve sizin soyunuzdan gelenlerin kutsanması bağlanmışsa, ölümde kut, bu ölüme bağlı nice müjdeler olur."

Cevap, çok açık değildi, bu da Oğuz'u huzursuz etti.

"Bre Bilge Koca, söylediklerin sorumun karşulugu degül… Merakımı gidermedi, tam tersi çoğalttı. Açık karşulug beklerim."

Uluğ Türk'ü; binlerce yıldır bekleyen sırrı, Oğuz'un bu sırdaki yerini nasıl anlatırım tedirginliği kapladı. Bunlar ayaküstü anlatılacak şeyler değildi. Huzursuzca kıpırdandı. Tam, "Begim…" diye başlayarak izah getirmeye çalışacak iken ortalık karıştı.

Bir anda etraflarını onlarca kişi kapladı. Gözyaşları içinde "Gök Tanrı seni kutsasın. Bizi ejderhadan kurtardın," diye bağırıyorlardı.

Oğuz, öldürdüğü canavardan çok daha büyüğüyle karşılaşmış gibi tedirgin oldu. Övülmekten, alkışlanmaktan çok sıkılırdı. Uluğ Türk'e "Haydi gidelim, burası çok kalabalık oldu," diye seslenerek yürüdü. Oğuz'a ne cevap vereceğinin sıkıntısındaki Uluğ Türk, "Gidelim," sözüyle rahatladı. Oğuz'u takip etti.

***

"Anlattıklarını çok düşündüm… Beni inandırmayı başaramayıp sorularımla bunalınca söylediklerin beni çok etkilemişti… 'Her şeyi, yoktan var eden, bütün könlüyle isteyenlere gerçeği vereceğine söz verdi. Gerçeğe kavuşmayı O'ndan iste," demiştin. Bu sözün usa çok uygun gelmişti. Madem ki her şeyi yaradan tekti, gerçeği bulmak isteyeni geri çevirmezdi. Ben de O'na daha yakın olurum diye yüce taglara sığındım. 'Ey her şeyi var eden! Gerçeği, gerçeği, yalnızca gerçeği isterim. Bunun karşulugu neyse ödemeye hazırım,' diye künlerce yalvardım, kögsümü parça parça eyledim, aglamaktan sesim kısıldı, gözlerim kurudu… Ama…"

Saçı sakalı birbirine karışmış, iğne ipliğe dönmüş, bir hafta içinde elli yaş birden ihtiyarlamış gibiydi. O ne büyük ıstıraptı ki on dokuz yaşındaki delikanlıyı bir anda ihtiyarlatmıştı. Oğuz'a bakan Uluğ Türk, "Ama," sözüyle yıldırım çarpmış gibi oldu. Demek ki, iki bin yıl önce atılan tohum toprağı yaramamış, gün yüzüne çıkamamıştı. Çıkmışsa da boy atamadan solmuştu. Nesilden nesle intikal eden görevi başaramamıştı. Oğuz, iman etmemişti. Ayakta duramadı, oturdu, toprak yarılsa, bedenimi yutsa, varlığımı yeryüzünden silse duygularındaydı. Yüreği daraldı. "Sana ne olur, sen kimsin? İlk kişi ve ilk peygamber Âdem (kut ona olsun) ogul acısıyla yandı. Oglu Kabil'in boyun egmesini sağlayamadı. Kabil, kardeşi Habil'i öldürdü. Bilmez misin gönlü hidayete açmak yalnızca yüce Yaradan'a aittir. İman, onun ihsanıdır," düşüncesiyle kendine gelmeye çalıştı. Kendine gelmeli, aslını bulmalı, yıkılmamalıydı. Ona düşen, sebeplere sarılmaktı.

"Evet, gözlerim kurudu, ama könlüm yeşerdi."

Uluğ Türk'ün ihtiyar bedeni Oğuz'un "Ama"dan sonra gelen "Evet" sözüyle güç bulur gibi oldu. Ümitsizliğe düşmekte, acele mi etmişti? Gönlün yeşermesi neye işaretti. Dayanamadı, büyük bir heyecan içinde "Sonra begim, sonra ne oldu?" dedi. Demesiyle birlikte irkildi. Ne yapmıştı? Bir hakan oğluna, veliahda sual yönelmişti. "Kusurumu bağışlayın begim" dediğinde, Oğuz, onun duymamışçasına sanki rüyada gibi konuştu.

"Künün hangi vaktidir tam bilemem. Herhâlde akşam, küneşin batma vaktiydi. Küneşin kızıl bir elma gibi batmak üzere olduğunu hatırladığıma göre evet, akşam vaktiydi. Açlık ve yorgunluktan küçsüz kalıp dalmışım. Düş gördüm. Düşümde, bir ulu ağaç altında yatıyordum. Küneşin bana doğru indiğini gördüm. Dehşete kapıldım.

Küneş geldi, kögsümden içime girdi. Yanmayı, kavrulmayı beklerken kögsümün genişlediğini, bütün evreni içine alacak hâle geldiğini hissettim. Bu kadarla da kalmadı, altımdaki toprak kımıldadı, içime akmaya başladı. İnanılmazdı, bütün yeryüzü içime dolmuş, boşlukta kalmıştım. Evet, küneşle birlikte yeryüzü de içime girmişti. Bedenimde bir tegişim başladı. Kıvrılıyor, rengim altın sarısına dönüyordu. Tegişim renkle kalmadı. Bedenim, kıvrılmağa devam ediyordu. Tıpkı altın bir yay gibi oldu, kuruldu, yay üzerinde bir kümüş bir ok belirdi ve yay gerildi, gerildi, koptu, kopacak dediğim anda, boşaldı. Ok ateş saçarak kün batımına doğru uçtu. Uçmasıyla birlikte ok parçalandı, ondan altı ok meydana geldi. Daha sonra bunlar da parçalandı. Hüzünle okların parçalanışını seyrederken, hayretler içinde her oktan tört ok meydana geldiğini gördüm. Yirmi tört ok ışıklar saçarak batıya, kızıl bir elma şeklini alan küneşe doğru akışlarına devam ettiler. Az önce içime giren küneşi şimdi batarken, kızılelma şeklinde görüyordum.

Bu sırada anlatılmaz bir heybette bir ses duydum.

Sahibini göremediğim ses, 'Ey Oğuz! Sen ve neslinden gelenler seçildiniz, yeryüzünün er meydanı kılınması, dünyada Hakk'ın yerleşmesi, adaletin gerçekleşmesi, insanların idare edilmesi için. Soyundan gelenlerin idaresine razı olanlar dünyada huzura kavuşacak. Tek yaratıcıya inan, onun peygamberinin dediklerini yerine getir, sonsuz huzura kavuş,' diyordu. O ses, o kadar etkiliydi ki sanki tepeden tırnağa bütün bedenime işledi. Her kelimesi benden bir parça oldu. Şu anda bile her azam (organım), bu sözleri tekrarlar. Evet, Uluğ Türk büyüğüm. Şimdi seni dinlerim. Anlat bana yeniden tek Yaradan'ı ve onun peygamberini."

Beyninde nice bin şimşek çaktı, ciğerleri yanmaya, yüreği fokur fokur kaynamaya başladı. Ayaklarının bağı çözüldü, dizleri tutmaz oldu. Güç alacak, kendisini bir Hakan oğlu karşısında ayakta tutacak bir şey aradı. Gölgesine sığındıkları ağaca tutundu. Oğuz, Uluğ Türk'ün halini fark etti, elini uzattı.

"Ey Bilge Koca, hele otur, sizin gibi bilge bir kişinin ayakta kalışı, yüz karamız, utancımız olur."

Uluğ Türk, "Begim siz ayaktayken biz nasıl otururuz," diyerek karşı koymaya çalıştı. Oğuz'un, "Hele sen otur, biz de yanına ilişiriz,"

sözü, karşı konulmaz gücüyle Uluğ Türk'ü yere oturttu, kendisi de karşısına bağdaş kurdu.

"Evet, seni dinlerim ey Bilge Koca. Hele anlat, Yaratıcı'yı ve onun elçisini."

Uluğ Türk'ün dili tutulmuştu, duyduklarıyla. Binlerce yıllık ümitler, kendisiyle mi yeşerecekti? Nesilden nesle ulaşan emaneti ehline teslim etmek, ona mı nasip olacaktı? Canavar öldürülmüş, rüya görülmüş ve Oğuz, Müslüman olmak üzereydi. Sevinmekte acele mi ediyordu ne? Daha aşılması gereken çok engeller vardı.

Uluğ Türk, canavarı öldürdükten sonra, anlatmaya çalışmıştı, Oğuz'a, kâinatın tek yaratıcısını, ilk insan ve ilk peygamber Âdem aleyhisselamı, ondan sonra geçen on binlerce seneyi, insanların Nuh aleyhisselama nasıl ulaştığını, Nuh tufanını, tufandan kurtulanları... Nuh aleyhisselamın oğlu Yafes'in oğlu Türk'ten Türk kavimlerinin nasıl meydana geldiğini, İbrahim aleyhisselamı, onun ateşten kurtuluşunu…

Tam İbrahim aleyhisselamı anlatırken, Oğuz'un anlattıklarıyla tatmin olmadığını, onu kaybedeceğini hissedince, "Her şeyi Yaradan, yoktan var eden, bütün könlüyle isteyenlere gerçeği vereceğini söz verdi. Gerçeğe kavuşmayı iste," demişti. Ve ondan sonra Oğuz kendini dağlara vurmuş, günlerce gözükmemişti. Şimdi bütün Karahan halkı onu arıyordu. Oğuz ise karşısına diz çökmüş, "Hele anlat, Yaratıcı'yı ve onun elçisini," diyordu.

Anlattı, tekrar baştan, Yaratıcı'nın, bir olduğunu, eşi benzeri bulunmadığını, zâti, sübûti sıfatlarını, zamanlı ve mekânlı olmadığını, Âdem aleyhisselamın yaratılışını, cennetten yeryüzüne indirilişini, Kabil ile Habil'i, Nuh aleyhisselamı… Nuh peygamberin kavminin nasıl azdığını, insanlığın alet yapmada geldiği seviyeyi, ulaşımın tamamen havada yapıldığını, su üzerinde çok büyük vasıtaların insan gücü olmadan nasıl gittiğini, çok uzaklardan birbirleriyle nasıl haberleştiklerini ve tufanı… Tufandan önce yaşananları... Nuh Nebi ile birlikte bir avuç kişinin tufandan nasıl kurtulduklarını… Nuh Peygamberin Yafes isimli oğlunun oğlu Türk'ten Türk kavminin nasıl meydana geldiğini…

Ve İbrahim aleyhisselamı, onun Nemrut tarafından nasıl ateşe atıldığını, oğlu İsmail aleyhisselamı kurban edilmekten nasıl kurtarıldığını, Kâbe'nin inşa edilişini, binlerce yıldır beklenen kişiyi ve onun

soyundan gelenlere yüklenen vazifeyi geniş şekilde izah etti. Oğuz, nefesini tutmuş dinliyordu.

Ve en önemli an, tarihin akışının değişeceği an geldi. Bir anda Uluğ Türk'ün ağzı kurudu, konuşmak istiyor, konuşamıyordu. Oğuz'un dikkatini çekti.

"Bilge Koca, bir şey mi oldu?"

Ağzım kurudu demek istedi, diyemedi, ancak Oğuz'un beline asılı su kabını işaret edebildi. Oğuz, "Bunu mu istersin," diyerek su kabını gösterdi. Evet, mânâsında başını salladı, Oğuz, suyu uzattı. Uluğ Türk, tuttu, elleri titreyerek dudaklarına götürdü. "Yüce Allah'ın adıyla," diyerek ilk yudumu ağzına aldı. Suyun rahmet oluşunu hücre hücre hissetti, dönmez olan dili dönmeye başladı. "Allah" isminin ağzından çıkmasıyla Oğuz'un irkildiğini gördü.

"Sana söylenen 'Tek yaratıcıya iman et, onun elçisinin dediklerini yerine getir, sonsuz huzura kavuş,' emrine uyabilmen için şu sözleri tekrarlaman gerek," dedi.

Oğuz, kızdı.

"Bre Bilge Koca. Biz neyi bekleriz? Ne oyalanırsın, haydi söyle."

Uluğ Türk, yerinden fırlayıp Oğuz'a sarılmamak için kendini zor tuttu. Duyulur, duyulmaz bir sesle konuştu.

"Allah'tan başka tanrı yoktur, İbrahim onun kulu ve elçisi, yalvacıdır."

Gözü, Oğuz'un dudaklarındaydı. Dudaklar, kıpırdadı ve açıldı. "Allah" dedi, sonrası geldi, "Allah'tan başka tanrı yoktur… İbrahim onun kulu ve elçisi, yalvacıdır." diye.

"Allah" sözüyle, olanlar olmuş, bütün vücudu titremiş, gönlü bütün kâinatı alacak şekilde genişlemiş, anlatılmaz bir tat dilinden hücre hücre bedenine yayılmıştı. Her tarafı kulak olmuş, çevresindeki her şeyin "Allah", "Allah" dediğini duyar hale gelmişti. Öyle hafiflemişti ki sanki kanat takılmıştı.

Uluğ Türk, aslı olan toprağa, secdeye kapandı, "Sana sonsuz şükürler olsun ya Rabbi, bu güzelliği bana yaşattığın, beni böyle bir şerefe ortak ettiğin için," diyerek.

Gözyaşları içinde secdeden başını kaldıran Uluğ Türk, şaşkınlık içinde kendisine bakan Oğuz Han'ı gördü. Mahcubiyet içinde gözyaşlarını saklamaya, durumu izah etmeye çalıştı.

"Begim… Yaptığım şükür secdesidir. Bir kişi, yüce Yaradan'ın ih-

sanı bir nimete kavuşunca böyle yapar, yedi azasını; başını, iki eli, iki dizi ve iki ayağını toprağa değdirir, toprakla bir eyler, nimete teşekkür etmek için. Bu haldeyken Yaradan'ın her türlü noksanlıktan uzak olduğunu söyler"

Yeni Müslüman olmanın sarhoşluğundaki Oğuz Han'a, han kimliğine anlaşılmaz gelmişti, ayağıyla bastığı yere başını koymak.

"Ey Bilge Koca! Hayvanların bastığı, kirlettiği yere baş koyularak nasıl şükredilir?"

Titredi, hanlara yakın olmak, onlara gerçeği anlatmak ne kadar zordu. Müslüman olduktan sonraki ilk sualiyle aklı zorluyor, gönlü titretiyordu. Kalpleri çeviren yüce Yaradan'a sığınarak anlatmaya gayret etti.

"'Rabbimiz böyle emretmiş. O'nun emridir, bunda da nice bin hikmet vardır der,' uyarız, sebep aramayız. Könüllerin rahat bulması, şüphelerin gitmesi için hikmet ehli zatlar bunun hikmetinden çok azını açıklamışlar.

Toprak, yeryüzündeki canlı-cansız her şeyin aslıdır. Temizdir. Bizim pis bildiklerimiz ona kavuşunca çok kısa zamanda temiz hale gelip, toprakla bütünleşir, ondan ayrılmaz olur, yani aslına döner. Âdem aleyhisselam da topraktan yaratılmıştır. Ölen insanın bir müddet sonra mezarını açtığımızda bu hakikati görürüz, bedenin yok olduğunu, toprak haline geldiğine şahit oluruz.

Kişi toprağa kapandığında aslını, topraktan geldiğini, yoktan var edildiğini, bir müddet sonra tekrar toprak olacağını, üzerindeki bütün nimetlerin, iyiliklerin, iyi amellerinin Allahu Teala'nın ihsanı, kendisine ait olanların yalnızca kötülükler olduğunu, kısacası kulluğunu anlar.

Hakiki teşekkür ancak, insanın bu saydıklarımızın tam şuurunda olması, kulluğunu, haddini tam mânâsıyla bildiğinde mümkün olur. Bu hal de ancak secdede nasip olur.

Bunun için 'Kulun Allah'a en yakın olduğu zaman secdedir,' denmiş, yüce Mevla'mız da 'Kulumu en çok secde halindeyken severim,' buyurmuştur."

Hanlık halinden, elbiselerinden soyulduğunu, çıplak haliyle toprak üzerinde kala kaldığını, toprağın altında hareketlendiğini, her hücresinin toprağa, aslına doğru aktığını hissetti Uluğ Türk'ün anlattıklarıyla birlikte.

Toprağa basmama, kuş gibi havada uçabilme isteğiyle yandı. Ayaklarını ne yapacağını, nereye koyacağını bilemedi.

Uluğ Türk'ün "Begim, bilesiniz ki Allah diyenler, toprağın âşık olduklarıdır, onların üzerine basması toprağın iftiharıdır, sevdiğine kavuşması, hasret gidermesidir," sözleriyle toprağa karışır gibi oldu, sözlerinin haline cevap olduğunu fark etmedi. Rüyasında güneşin ve toprağın içine dolmasını bir yay ve ok haline gelmesini, okun bir iken altı, altı iken yirmi dört olmasını hatırladı ve soramadan edemedi.

"Ey Bilge Koca! Toprağa secde etmenin hikmetini bir nebze olsun anladık. Rüyamızda bir okun yigirmi tört ok haline dönmesinde hikmet nedir?"

"Begim! Altı ok, doğacak altı çocuğunuza yirmi tört ok da bunlardan meydana gelecek yirmi tört torununuza işaret eder olsa gerek. Bize böyle bildirildi."

Altı oğul ve yirmi dört torun müjdesi heyecanlandırdı. Yirmi dört torununu ve onların soyundan gelenleri Batıya, güneşin kızılelmaya döndüğü yere gittiklerini görür gibi oldu.

"Ey ötelerden haber veren esrarengiz kişi! Niçin yirmi tört? Neyi işaret eder?"

"Begim! Yigirmi tört harftir, Yaratıcının bir olduğunu, Evrenin sonu demek olan Kıyamete yakın gelecek Muhammed aleyhisselamın O'nun son peygamberi olduğunu bildiren kelimeler. Bu kelimelere kelime-i tevhit denir. Kelime-i tevhit, İslam harfi dediğimiz ilahi harflerle Cennet duvarlarında yazar. İlk insan, atamız ve ilk peygamber Âdem aleyhisselam, cennetin duvarlarında bunu görmüş. Ve 'Ya Rabbi, Cennette adını adının yanına yazdığın Muhammed aleyhisselam yüzü suyu hürmetine beni affet,' diye dua etmiş ve tövbesi, duası kabul olmuştur.

İşte torunlarının yigirmi tört olması, soyundan gelenlerin bu kelime-i tevhidin gereğini yerine getireceklerine, yeryüzünü er meydanı kılacaklarına, Yaradan adına adaletle hükmedeceklerine işarettir."

***

Bu kadar kısa zamanda ne kadar çok inanılmaz şeyler yaşamıştı. Ejderhayı öldürdükten sonra zaman birdenbire hızlanmıştı kendisi için.

"Allah birdir, yaratıcı, tapınılmağa layık ancak O'dur," dedikten

sonra hayatı anlatılmaz şekilde değişmiş. Kendisini kâinatın bir parçası gibi görmeye başlamış. Her şeyin O'nu zikir, tespih ettiğini hisseder, hatta bazen duyar olmuştu. İlk anlarda bundan korkmuştu, korkusuyla da utanmıştı, "Korkmak han ogluna yakışır mı?" düşüncesiyle… Uluğ Türk fark etmişti bu halini anlatmadığı halde ve "Begim! Korku en büyük erdemdir, gerçek korku yüce Yaradan için olandır," demişti.

Bu sözlerden sonra korkusu utancı değil, iftiharı olmuştu. Zikirlerini duyduktan sonra, bir otu koparamaz, bir çiçeğe dokunamaz hale gelmişti. Ancak kuruyanlara, dalından yere düşenlere el atabiliyordu.

Toprak üzerinde adım atmakta zorlanıyordu, toprağın her adımında onunla hareketlendiğini görüyordu.

Müslüman olduktan sonra Yaradan'ın bir olduğunu haykırmak için anlatılmaz bir istek duymuştu. Ancak Uluğ Türk "Sabır begim. Her şeyin bir zamanı var," deyince sabır etmişti ta ki o gün gelinceye kadar…

Nefes nefese, sürüne sürene karlı dağa tırmandıkça yorgunluğu artıyordu. Ancak bin bir düşünce ve hatıra yorgunluk tanımayıp bilinmez derinliklerden zihnine hücum ediyordu. Etmekle kalmayıp, bir yay gibi geriyor, hız veriyordu.

Canavarı öldürmesiyle ünü Çin'e kadar yayılmış, bütün Türk dünyasının efsanevi kahramanı olmuş, halk tarafından ilah gibi görülüyordu. Şöhreti babası Karahan'ın şöhretini iyice gölgede bırakmıştı. Başta, başarısıyla sevinen baba, her yerde kendisinden bahsedilmesinden, gökten gelen bir varlık gibi görülmesinden rahatsız olmaya başlamıştı. Oğlunun Müslüman olduğunu bilmiyordu

Babası, amcasının kızı ile evlendirmek istemişti. Amcasının kızı Hak dine girmeyi reddedince evlenmemişti onunla. Amca kızı, kendilerine emanet edilen sırrı saklayamayıp babasına, Oğuz'un Müslüman olduğunu söylemiş, babası da Karahan'a yetiştirmişti. Karahan bu duruma çok kızmış, bir baba için en zor kararı vermişti.

Babası Karahan ile amcalarının niyetlerinden haberdar edilmişti. Kendisini sevenler, babasıyla amcasının kendi dinlerine uymayan bir dine inandığından, onu bir av sırasında gizlice öldürmeyi planladıklarını söylemişlerdi. Durumu Uluğ Türk ile konuşmuş, o da "Babana önce Müslüman olmasını, tek yaratıcıya ve O'nun elçisine inanmasını söyle. Kabul ederse itaat et, etmezse savaş," demişti. Karahan'a

Müslüman olduğunu söylemiş, tek yaratıcıyı anlatmış ve "Gel sen de bütün her şeyi Yaradan ve sahibi olan Allah'a iman et. O zaman yoluna kurban olayım," demiş. Bu sözler babasını delirtmişti. Üzerine yürümüş, "Bre şu haddini bilmeze bak. Benden izin almadan, bana sormadan dinini nasıl bırakırsın. Sana bir ay zaman, ya dinini değiştirirsin ya da seni oğulluktan reddederim," diye bağırmıştı.

Bir ay dolmadan babası son derece yumuşak bir şekilde ava davet etmiş, o da kabul etmişti. Babasını böyle bir şey yapacağına bir türlü inanmak istemiyordu. Av esnasında tıpkı ihbarcıların anlattığı gibi çember içine alındığını fark etmiş. Hazırlıkların öldürülmesi için olduğundan emin olunca işaretini vermiş, oklar hedefi bulmuş, babası Karahan ve iki amcası Orhan ile Kürhan bağırmaya dahi fırsat bulamadan ölmüşlerdi.

Kesin talimat verdiği, nasıl hareket edeceklerini ayrıntılı şekilde öğrettiği kırk adamı anında duruma hâkim olmuşlar, kimseyi yerinden kıpırdatmamışlardı. Babasının beyleri zaten kendisini çok sever, gökten inmiş gibi saygı gösterirlerdi. Tereddütsüz itaat etmişler, başını taştan taşa vuran seller gibi akan bir buduna han bilmişlerdi.

Baba acısı, yüreğini lime lime ederken buna bir de ana acısı eklenmişti. Ana gönlü, eşinin, can parçası evladı tarafından öldürülmesi yükünü kaldıramamış gün be gün erimiş, babasının ölümünden üç ay sonra o da son nefesini vermişti.

Ona da çok zor gelmişti babasının ölüm fermanını imzalamak. Uluğ Türk "Başka çare yok. Hakka kullukta engel baba da olsa aşılır geçilir. Allah için en çok sevilenler dahi terk edilir. Atamız Nuh Nebi, selam ona olsun, oğlunu inanmadığı için gemiye almadı, dalgaların onu götürüşünü içi yanarak seyretti," demişti.

Babasının öldürme acısına anasının ölümü de eklenince kendini karlı dağlara vurmuştu. Bu vurgun sonrası yanıyordu. Gönlünü kavuran ateş sonrası gözleri karalı bir ceylanın peşinden koşmaya çalışıyordu, karlı dağların zirvesine doğru.

Gayret ediyordu, ama bırakın koşmayı, ayakta dahi duramıyordu, ancak sürünüyordu, o da çok zorlanarak. Ayakları gönlüne uymakta zorlanıyor, aklı, "Dur, gidişin ölüme," diyordu ancak gönlüne hüküm geçiremiyordu. Gönlü, gözleri karalı ceylan tarafından çekiliyordu. Kolay değildi, sabah karanlığından beri koşuyordu, gün kavuşmak üzereydi. "Han'ım, geri dönelim. Daha ileri gidersek donarız," di-

yen kırk has adamına kızmış, "Bre siz ne dersiniz, töremizde var mı, başladığı avı yarıda bırakmak? Siz geri dönün, ben devam edeceğim, ceylanı yakalamalıyım. Ben hanım, benden kaçamaz. Ya yakalarım, demiş, ya da bu uğurda ölürüm," diyememişti.

Hislerini anlamakta zorlanıyordu. Ordularını peşinde sürükleyen hanlığıyla, ejderhayı öldüren Oğuzluğuyla bir kara gözlü ceylanın arkasından gidişine isim veremiyordu. Dünyayı fethe hazırlanırken bir ceylan ondan nasıl kaçar, bir ceylan karşısında nasıl çaresiz kalırdı? Hanlığına, Oğuzluğuna yakışır mıydı?

Öğleden sonra eşi benzeri yok dediği çok sevgili atı bir uçurumdan yuvarlanmış, kendisi can havliyle taşların arasında büyümüş bir ağacın dalına tutunarak hayatta kalmıştı. Ve bir ilki yaşamıştı. Gözüne yaşlar yürümüştü, canı gibi sevdiği al atının uçurum dibinde cansız yattığını görünce. Ve yaşlar, hayatında ilk olarak yanaklarından aşağı süzülmüş, göğsüne ulaşamadan bıyıklarında donup kalmışlardı. Nice ölümler gören, nice acılar tadan Oğuz, ilk defa ağlamış, gözyaşının sıcaklığını hissetmişti.

Duyduğu bir ses, bakışlarını cansız yatan atından kurtarmıştı. Onu görmüştü. Uçurumun başında kendisine bakıyor, gözleri ışıl ışıl yanıyordu. Gözlere yakalanmasıyla yine anlatılmaz bir gücün kendisini çektiğini hissetti. "Yakalayacağım seni," diyerek tutunduğu ağaçtan, hızla uçurumun tepesine tırmanmağa çalışmıştı. Gücünün son noktasına gelmişti, birkaç defa ölümle karşı karşıya kaldıktan sonra ancak uçurumdan kurtulabilmişti. Yorgunluktan olduğu yere yığılıp kalırken koyun melemesine benzer bir ses duymuş, göz kapaklarını zor kaldırmıştı. Ve onu, sabahtan beri peşinde koştuğu ceylanı görmüştü, bembeyaz karlar içinde doğan bir güneş gibi. Sanki kendisiyle alay ediyordu. Hanlığı depreşmiş, bir ceylan karşısında düştüğü durum kızdırmıştı. "Elimden kaçamazsın," diyerek davranmıştı ayağa kalkmak için, ama kalkamamıştı. Dizleri ve dirsekleri dayanılmaz şekilde acıyordu. Tam sürünmekte vazgeçtiği anda kara gözlü ceylanı görmüştü, melemişti, meleyişiyle sanki beni yakalayamazsın diyordu. "Yakalayacağım," diyerek yerde sürünmeye devam etmişti.

Gücüm tükendi dediği anda, ceylanı hemen önünde görüyor ve son bir gayretle tekrar sürünmeye, dağın zirvesine doğru tırmanmaya çalışıyordu. Böyle ne kadar devam ettiğini bilemiyordu, onun için sanki zaman durmuştu.

Bir ara ceylanı hemen dibinde gördü. Elini uzatsa yakalayabilecek gibiydi. Uzattı, ama erişemedi. Son bir gayretle uzandı, ceylan mahzun gözlerle tut beni diyordu. Ağırlığını ileri verdi. Vermesiyle beraber gidişi bir boşluğa oldu, düşüyordu, can havliyle tutunacak bir şeyler aradı, ancak elleri boşluğu dövdü ve onu gördü, uçurumun başında kendine bakıyordu. Sabahtan beri peşinden koştuğu, ölüme düşüşünü seyrediyordu. "Bunu bana niçin yaptın," dedi, daha doğrusu demek istedi, fakat dudakları oynamadı, donduklarından kıpırdamıyordu. "Hey bre! Dünyayı fethetmeye talip Oğuz Han'a bak… Gözleri kara bir ceylana yenik düştü," düşüncesiyle gülümsedi.

Düştüğü yeri merak etti. Dibi sivri kayalarla dolu bir uçurumdu. Vücudunun kayalarla buluşması çok yakındı. "Demek buraya kadarmış. Gördüğüm rüya yalnızca bir rüya, Uluğ Türk'ün söyledikleri gerçekleşmesi imkânsız bir hayalmiş," düşüncesiyle yüreği sancıdı.

Son aklına gelen Uluğ Türk'ün anlattığı her şeyi var eden "Allah" oldu. Bakışları dehşet içinde uçurumun dibine kenetlenmişken mavi bir ışıkla gözleri kamaştı. Baktı, mavi bir ışık içinde uçan kartala benzer bir şey gördü. İnanılmazdı, üzerinde dünyalar güzeli bir kız vardı. Tam sivri kayalar vücuduna saplanırken bu garip şeyden kırmızı bir ışık geldi, Oğuz Han'ı kuşattı… Sonrası, dipsiz bir uçurumdu…

***

Gözlerini açmak istiyor, açamıyordu. Son hatırladığı mavi ışık içinde çok güzel bir kız ve kırmızı ışıktı. Tekrar gayret etti, gözlerini açmak için, göz kapakları harekete geçti. Ama cesaret edemedi. Öldüğünden emindi, o sivri kayaların üstüne düşüp de ölmemek imkânsızdı, gerçi kayaların üzerine düştüğünü anı ve bunun vermesi gereken acıyı hatırlamıyordu ama…

Evet, göz kapaklarını açmaya cesaret edemiyordu, öldükten sonraki yerini görmek korkusuyla. Ya cehennem ise… Merakı korkusuna galip geldi. Ve gözlerini açtı, endişe içinde. Açmasıyla birlikte sanki kanatlandı, yüreği pır pır etti. Karşısında anlatılmaz güzellikte bir kız vardı. Cennete mi gelmişti? Şaşırdı, tanıdık gelmişti, sanki daha önce görmüş gibiydi. Kendisine gülümseyen kız, Uluğ Türk'ün anlattığı huri kızı mıydı? Bakışları kızdan sağa doğru kayınca aklı başından gidecek gibi oldu. Uluğ Türk de oradaydı. O ne zaman ölmüştü? Se-

vindi, sonsuz saadetine sebep olanı orada, yanında görmekten, o, yanında olduğuna göre demek ki cehenneme gitmemişti. Uluğ Türk gibi birisi cehenneme gitmezdi.

"Bilge Koca, sen ne zaman öldün?"

Bilge Koca, gülümseyerek geldi. Kürke benzer yatağın üzerinde boylu boyunca yatan Oğuz Han'ın elinde tuttu. Oğuz Han titredi, elini tutan eller sıcaktı. Bedeni sızlıyor, her tarafı ağrıyordu. Ölümden sonraki hayat da dünya hayatı gibi miydi? Orada insanlar, etten kemikten miydi? Orada da acı, ağrı var mıydı? Ruhlar bedeni terk etmiyor muydu?

Elini tutan eller, sıktığında şaşırdı, sıkan ellerin gücü karşısında, bu yaşlı Uluğ Türk'teki güç neyin nesiydi? Uluğ Türk konuştu, ağrılarını, sızılarını alıp götüren bir sesle.

"Geçmiş olsun Hakanım. Sizi bize bağışlayan Allahu Teala'ya sonsuz şükürler olsun. Gökçe kızımız son anda yetişmeseydi parça parça olacak, bizleri öksüz bırakacaktınız."

Beyni zonklamaya başladı. Bu Türk kocası ne diyordu, ölmemiş miydi? Burası cennet, bu güzel kız huri değil miydi? Bakışlarını ve gönlünü güzel kızın etkisinden güç de olsa kurtararak çevresine baktı. Hayretler içinde, cennetten bir köşe bildiği yerin keçi kılından bir çadır olduğunu anladı. Uzak bir köşede ateş yanıyordu. Ateşin hemen yanında eyere, yok yok daha çok semere benzeyen bir şey vardı, ama semerden üç dört kat daha büyüktü. Üzerindeki deri örtüyü göğsü tarafından hafifçe kaldırdı. Hem utandı, hem de kızdı. Utandı, elbiseleri üzerinde yoktu, tamamen soyulmuştu. Kanlı etler içinde yatıyordu. Kızdı, kim kendini soymaya cesaret etmişti. Gerçeği anlar gibi olmuştu emin olmak için kızgınca sordu.

"Bilge Koca! Burası neresi? Üzerimdekileri çıkarmaya cesaret eden kim?"

Uluğ Türk, başını eğdi. İşte en zor an gelmişti. Nasıl anlatacaktı, burasının neresi olduğunu, hayatını kurtaranların kimliğini? Anlatmak zorundaydı. Oğuz Han'ın sıkılacağını düşünüp yanındaki kıza çıkmasını işaret etti. Çıkınca konuştu.

"Yüce Han'ım. Savtekin Bey'in obasındasınız, Ala Dağ'ın zirvesindeki obasında. Size ulaştığımızda donmak üzereydiniz. Hemen bir koç kesip sizi sıcak etler içine koyduk, derisiyle de sardık. Şükürler olsun bu işe yaradı, hayata, aramıza döndünüz."

Gökçe Kız'ın çıkmasıyla biraz olsun rahatlayan Oğuz Han, "Bre, bana elbiselerimi getirin," diyerek doğrulmak istedi. Fakat başaramadı, belinden gelen dayanılmaz bir acıyla döşeğe tam mânâsıyla serildi. Uluğ Türk, elleriyle iki omzundan hafifçe bastırdı.

"Han'ım, bir müddet yerinizden kıpırdamamanız gerek. Düşme esnasında beliniz zedelenmiş."

O, Oğuz Han'dı; ejderhalar, nice cengâverler ona boyun eğmişlerdi, şimdi bu kadarcık rahatsızlığa mı boyum eğecekti? Bu ağrı mı ayağa kalkmasına mâni olacaktı? Tekrar doğrulmayı denedi, acıdan gözlerinde şimşek çakınca çaresiz itaat etti.

"Tamam… Neler oldu? Hele anlat, uçurumun dibinden nasıl kurtuldum? Havada uçan şey neydi, üzerindeki, Gökçe Kız dediğin hatun kişi kimdir?"

Uluğ Türk, huzursuzca kıpırdandı anlatacaklarına, Oğuz'un göstereceği tepkiye hesap edememenin sıkıntısında semere benzeyen şeyi işaret ederek "Han'ım! Sizi, şu aletle az önce dışarı çıkan Gökçe Kız kurtardı."

Bir semere benzeyen şeye, bir de kapıya baktı. Kapı da Uluğ Türk'ün Gökçe Kız dediği hatun kişinin hayalini görür gibi oldu. Gönlünün de arkasında uzanıp gittiğini hissetti. Esrarengiz alet mi yoksa gönül alanı mı önce öğrenmeliydi, aklının değil gönlünün sesine uydu.

"Kimdir bu, Gökçe Kız? Hele Söyle"

Nasıl söylesin bilemedi. Nereden nasıl başlamalıydı? Bir yerden başlamak zorundaydı, dilinin ucuna ilk gelenden başladı.

"Begim. Gökçe Kız, Savtekin Beg'in kızıdır. Savtekin Beg, babanızın beglerindendi. Kendisiyle iyi görüşürdük. Yirmi yıl kadar önce bizim vasıtamızla Müslüman oldu. Babanız bunu haber alınca öldürülmesini emretti. Biz de ailesiyle birlikte buraya yerleştirdik. Sizin Müslüman olduğunuzdan haberleri yoktu. Onlara haber vermek, aramıza döndürmek bir türlü kısmet olmamıştı. Bundan dolayı çok üzülüyorduk. Ama üzüntümüz boşunaymış. Onların bugüne kadar burada kalması, sizin ölümden kurtulmanıza sebep oldu."

Oğuz Han, "Bir de Gökçe Kız'ı tanımama sebep oldu," diye düşündü, ama düşüncesini açıklayamadı, böyle düşünmekle de heyecanlandığını hissetti, hissetmesiyle de bunu zayıflık görüp kendi kendine kızdı.

Uluğ Türk, sözlerine devam etti.

"Gökçe Kız, sizin peşinizde olduğunuz ceylanı görmüş. Avlamak için peşine takılmış. Sizi uçurumdan aşağı düşerken görünce yetişip kurtarmış."

Gökçe Kız'dan bahsedilmesiyle bütün vücudunu tatlı bir sıcaklığın kapladığını, gönlünün Gökçe Kız'ın kaybolduğu kapıdan çıktığını, dışarıda onu aradığını hissetti. Hissetmesiyle de kızgınlığı arttı; o ki bir handı, bir kız için nasıl böyle heyecanlanırdı? Ama gönlüne hüküm geçiremiyor, gönlü han falan dinlemiyordu. Oğuz Han, zihnini ve gönlünü Gökçe Kız esaretinden kurtarmak için esrarengiz aleti işaret etti.

"Demek bu aletle beni kurtardı ha? Nedir bu alet? Gökte ışık saçarak giderdi."

"Begim," diye başladı. İnsanlar arasında tek kişiydi Uluğ Türk, Oğuz Han'a "Begim," diye hitap edebilen… "Begim," diye seslenirdi ki, aslının toprak olduğunu, bir gün ölerek yine toprak olacağını, ahirette sahip bulunduğu, iman, hanlık, mal, evlat, güç, bilgi gibi nimetlerin hesabını vereceğini unutmasın.

"Daha önce size anlatmıştım. Nuh Peygamber zamanında, selam ona olsun, insanlar alet yapmada akıl almaz derecelere çıkmışlardı. Geliştirdikleri her alet, onlara kulluğunu hatırlatacağı, 'Bu yüce Rabbim'in bir nimetidir,' diye boyun büktüreceği yerde iyice azmalarına sebep oldu. Korkunç silahlar geliştirdiler. Bir anda binlerce binler kişinin ölümüne sebep olan silahlar… Şu gördüğünün aletin çok çeşitlisini, çok hızlısını yaptılar. Yüzlerce kişiyi bir yerden bir yere bir anda götürebiliyorlar, bütün ulaşımlarını havadan yapıyorlardı. Bu güç, onları iyice azdırdı. Nuh Peygamber'in, selam ona olsun, sözlerine kulak vermediler. Ona her türlü hakareti yaptılar. Savaşarak birbirlerini helak ettiler. Hayatta kalmayı başaranlar da Nuh Peygamber'in haber verdiği tufanla yok oldular. Ancak, Nuh Peygamber ve beraberindeki bir avuç insan ve hayvanlar kurtuldu. Aklı başında, ileriyi görenler insanlığını bir daha böyle bir felaket yaşanmaması, kendi yaptıkları silahlarla kendi kendilerini yok etmemeleri için çare düşündüler. Bu silahları etkisiz hale getirecek ve bozulan tabii dengeyi tekrar sağlayacak alet geliştirdiler. Bu aleti ve o zaman ulaşılan gelişmeyi gösteren diğer aletleri bir dağın içine yaptıkları çok sağlam, hiçbir bir şeyden etkilenmez bir yere sakladılar. Buranın kapısını açacak aleti, içerde

saklanan aletleri çalıştıracak bilgileri, beklenen kurtarıcının özelliklerini, binlerce yıl önceki dedeme verdiler. Bunlar, dedelerimden dedelerime geçerek bize ulaştı. Bu uçan alet de o zamanki aletlerden biri. Savtekin'in ve ailesinin bu zor şartlarda yaşayabilmesi için vermiştim."

Oğuz Han'ın Uluğ Türk'e bakan bakışları yumuşadı, ölesiye sevdiği, saygı duyduğu bu ihtiyar Bilge Koca'dan şimdi korkmaya başladığını hissetti.

"Demek sen verdin ha?"

"Evet begim. Bize emanet ettiler, biz de emanetleri yerine ulaştırmaya çalışırız."

"Peki, diğer aletler? Onlar hâlâ mağarada mı?"

"Mağaradalar. Yerini de benden başka bilen yok. Ben de bu emanetin altında iyice ezildim. Emaneti sahibine teslim etmek için sabırsızlanırım. Yaş kemale geldi. Emaneti sahibine bir verebilsem… Korkunç silahları etkisiz hale getiren, bozulan tabii dengenin yeniden yerine gelmesini sağlayan bu aleti… Vakti gelince seçilen kişinin soyundan gelen altı kişi birlikte kullanabilecek aleti…"

Son sözler, bir hançer gibi yüreğine battı. Cevap bekleyen, umduğu cevabı almak için her şeyini vermeye hazır gözlerle Uluğ Türk'e baktı. Oğuz Han'ın bakışlarını yakalayan Uluğ Türk gülümsedi.

"Evet, begim, düşündüğünüz gibi. Şu ana kadar ki işaretler seçilen kişinin siz olduğunu gösterir. Fakat daha bütün şartlar tamam olmadı. Rüyada gördüğünüz gibi bir altı; altı yirmi dört olmalı."

***

Ayakları geri geri gidiyordu. Bununla da kalmayıp titriyordu, hem de çok şiddetli depreme tutulmuş derme çatma çadır gibi…

Hangisine kızsın bilemedi. Oğuz Türk'ü görmüş Çinliler gibi kaçışına mı, bir çadırın önünde ayaklarının titreyişine mi? Bütün gayretine rağmen mâni olamıyordu bastıkça yeri sarsan ayaklarının söğüt yaprağı gibi çırpınmasına…

Kaçmıştı hanlığına bakmadan Uluğ Türk; Allah'ın emrine, İbrahim Peygamber'in (aleyhisselam) sözüne göre aralarındaki evlilik bağını ilan ettikten, birbirlerine eş olduklarını bildirdikten sonra…

Oğuz ilinde adet böyleydi; damat, ihtiyarlar, aksakallılar meclisin-